

kon o ručení železnic č. 27/1869 ř. z. a zákon z 20. května 1937, č. 86 Sb. z. a n. o drahách, a zákon o jízdě motorovými vozidly č. 162/1908 ř. z. a č. 81/1935 Sb. z. a n.), anebo o odpovědnost třetích osob za pouhý výsledek.

Zesílený senát uvažoval o dotčené otázce takto: V době vydání zákona č. 1/1888 ř. z. se nárok na náhradu škody zakládá zásadně jen na zavinění třetí osoby, ať úmyslném, anebo z nedbalosti. Bylo-li proto užito » § 47 slov »vorsätzlich« a »Verschulden«, odpovídalo to tehdejšímu stavu zákonnému, zejména také tehdy již účinnému zákonu o ručení železnic č. 27/1869 ř. z., jenž zavinění železnice předpokládá a jejíž zákonodárci nepřehlédli, neboť se o něm výslovně činí zmínka ve vysvětlivkách k osnově zákona o úrazovém pojištění dělnickém (str. 23). Železniční zákon č. 86/1937 Sb. z. a n. nevychází ovšem již z předpokladu zavinění železnice (§ 196) a upravuje v § 197, odst. 3, nárok nositelů pojištění proti železničnímu podniku zvlášť. I když byly zákony o jízdě motorovými vozidly vydány dlouho po účinnosti zákona o úrazovém pojištění dělnickém, jest je podřaditi pod pojem »platných zákonných předpisů« (bestehende gesetzliche Vorschriften). Těmito slovy nebyly míněny jen zákony, které byly v platnosti v době vydání zákona o úrazovém pojištění, nýbrž veškeré zákony tehdejší i budoucí, upravující otázku náhrady škody za poškození tělesné. Jak řečeno, zákon o úrazovém pojištění dělnickém byl vydán na ochranu dělníků a nebylo jeho účelem snížit nárok dělníků na náhradu škody způsobené podnikovým úrazem proti nároku na náhradu škody způsobené jinak než podnikovým úrazem. Není proto pochybnosti, že pojištěnci přísluší podle § 47, odst. 1, téhož zákona nárok na náhradu škody způsobené podnikovým úrazem za těchto zákonných a skutkových předpokladů, jako kdyby šlo o nárok na náhradu škody způsobené nepodnikovým úrazem. Platí proto v tom směru i všechna jiná zákonná ustanovení o náhradě škody za tělesné poškození vydaná po účinnosti zákona o úrazovém pojištění dělnickém a tudíž i pozdější předpisy upravující ručení (odpovědnost) za pouhý výsledek a nikoliv jen za zavinění.

Přešla-li část nároku pojištěnce podle § 47, odst. 2, zákona o úrazovém pojištění dělnickém na pojišťovnu postupem ze zákona, jsou její práva co do postoupené části podle § 1394 obč. zák. totožná s právy pojištěnce a přísluší pojišťovně tento nárok za týchž skutkových a zákonných předpokladů, za kterých přísluší pojištěnci zbytek nároku proti třetím osobám.

Čís. 17002.

Věřitel, jenž má kupecké zástavní právo privilegované co do realizace ve smyslu čl. 311 obch. zák., jest oprávněn, žádati za podmínek čl. 310 obch. zák. též za povolení soudního prodeje podle čl. 310 obch. zák.

(Rozh. ze 27. června 1938, R I 600/38.)

Soud první stolice (krajský soud obchodní v P.) odmítl pro nepřislušnost návrh firmy P. a spol., akc. spol. v P., aby jí byl k vymožení pohledávky 42.500 Kč s přísl. povolen veřejný prodej dle čl. 311 obch. zák. dvou filmových regenerátorů, jsoucích t. č. v místnostech odpůrce ing. K. v P., a tří zvětšovacíh přístrojů odpůrcových, jsoucích t. č. ve skladišti navrhovatelčině, a to proto, že podle čl. 311 obch. zák. jde o prodej bez soudního řízení. Rekursní soud potvrdil napadené usnesení. Důvody: Podle čl. 311 obch. zák. může se věřitel uspokojiti ze zástavy bez soudního řízení a dáti zboží do veřejného prodeje, byla-li zřízena ruční zástava mezi kupci pro pohledávku z oboustranných obchodů a smluveno písemně, že věřitel může se takto uspokojiti, je-li dlužník v prodlení. V takovém případě soud vůbec nezakročuje, zejména není oprávněn povolit prodej. Proto právem první soud poukázal na svou nepřislušnost k povolení takového prodeje podle čl. 311 obch. zák. Poukaz stěžovatelův na to, že nejvyšší soud u prodeje podle čl. 311 obch. zák. nikdy nevyslovil, že by byl soud nepřislušný pro povolování prodeje podle čl. 311 obch. zák. a že by soudní moc v těchto případech byla vyloučena, není vhodný, neboť nejvyšší soud také nikdy nevyslovil, že soud je st přislušný pro povolování prodeje podle čl. 311 obch. zák., a to z toho důvodu, že zřejmě nikdy nevzešly pochybnosti o tom, že si prodej podle čl. 311 obch. zák. obstarávají účastníci sami bez soudního povolení anebo soudního zásahu.

Nejvyšší soud uložil soudu první stolice, aby o návrhu dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Stěžovatelka v žádosti, č. j. Nc I 8/38-1, žádala, aby jí soud povolil veřejný prodej předmětů tam blíže uvedených, při čemž odkazovala na čl. 311 obch. zák. Řečený předpis ovšem jedná o dvou způsobech prodeje: veřejném a neveřejném, kterými může věřitel dojiti uspokojení bez soudního řízení, předpokládajíc splnění zákonných náležitostí v uvedeném článku vytčených.

Tím však není řečeno, že věřitel nemůže žádati za povolení soudního prodeje podle čl. 310 obch. zák., jsou-li splněny podmínky v něm stanovené, zejména že je splněna zákonná podmínka o písemném zřízení práva zástavního k ruční zástavě. Účelem čl. 310 a 311 obch. zák. jest poskytnouti věřiteli — kupci — prostředek učiniti se zaplacená cestou rychlejší a méně nákladnou, než jak tomu jest podle předpisů obecných, a odporovalo by tomuto účelu, kdyby se mělo věřiteli, jenž má kupecké zástavní právo privilegované co do své realizace ve smyslu čl. 311 obch. zák., odpírati ono oprávnění co do výkonu též dle čl. 310 obch. zák., jsou-li tu pro to zákonné podmínky (srov. Staub-Pisko, Komentář II. sv., k čl. 311, str. 145).

Z obsahu podané žádosti je zřejmé, že stěžovatelka žádajíc soud o povolení veřejného prodeje, mínila vpravdě povolení veřejného pro-

deje ve smyslu čl. 310 obch. zák., třebaže uváděla v žádosti čl. 311 obch. zák.

Nesprávně proto nižší soudy pojímaly tuto žádost a odmítly ji v rozporu se zákonem (§ 1 j. n.), a bylo proto napadené usnesení zrušiti a věc vrátiti prvému soudu k dalšímu jednání a rozhodnutí, aby zkoumal, zda jsou splněny zákonné podmínky stanovené v čl. 310 obch. zák.

Čís. 17003.

Je-li součástí pozůstalostního jmění zůstavitelův lékárnický podnik jako majetková podstata, jest při jeho ocenění v soupisu pozůstalostního majetku přihlížeti i k jeho nehmotné (immateriální) hodnotě, jako na př. k okruhu zákaznictva, zavedenosti a oblíbenosti obchodu a k jeho zaručené výnosnosti.

Přihlášený dědic, jemuž byla svěřena správa pozůstalosti (§ 810 obč. zák. a § 145 nesp. pat.), jest až do odevzdání pozůstalosti povinen podávati z její správy účty, a to i tehdy, když pozůstalá vdova, která podala dědickou přihlášku, provozuje lékárnickou koncesi vdovským právem (§ 15, odst. 2, zák. č. 5/1907 ř. z.).

(Rozh. ze dne 27. června 1938, R I 885/38.)

Srov. rozh. č. 15884, 16922 Sb. n. s.

Pozůstalostní soud nevyhověl návrhu přihlášené spoludědičky Marie J. na odhad a zařazení nejen hmotného substrátu lékárny zůstavitele Ph. Mr. Petra K. (zboží, zařízení, pohledávek), ale i její immateriální hodnoty do jmění soupisu pozůstalostního jmění, naproti tomu vyhověl návrhu druhé dědičky — pozůstalé vdovy — Marie K. na uvolnění likvidní hotovosti u ředitelství státních drah v P. za odebrané léky pro léčebné fondy a nemocenské pojišťovny za dobu od 1. dubna 1937, k nutnému dalšímu provozu lékárny do její rukou. Důvod y: Podle zprávy zemského úřadu v P. jde o osobní koncesi ke zřízení a provozu nové veřejné lékárny v P., udělenou koncesní listinou ze dne 4. dubna 1930 podle § 12 lék. zákona ze dne 18. prosince 1906, č. 5/1907 ř. z. Řečený zákon obsahuje normy práva veřejného o živnostenskoprávní povaze lékárny a určuje obsah i rozsah »koncese lékárnické« jako pojmu živnostenskoprávního na rozdíl od pojmu »podniku lékárnického« jako pojmu majetkoprávního. § 15 odst. 2, lékarn. zákona sice ustanovuje, že »přechází-li lékárna po smrti majitele koncese dědictvím na vdovu, může býti lékárna na účet vdovy po čas jejího vdovství dále provozována«, a v odst. 5, že »po čas projednávání dědictví není potřebí k vedení veřejné lékárny na účet masý žádné nové koncese«. Rovněž podle odst. 3 uvedeného paragrafu není třeba nové koncese, »je-li jeden z descendentů, na něž lékárna po smrti ma-